

[Jesper Simonsen.]

derfor vil ligge under i Konkurrencen, naar Danmark er bundet til en saadan Offentliggørelse, medens andre Lande, hvor Virksomheder af tilsvarende Art findes, ikke har samme Pligt til Offentliggørelse. Hvis dette skulde medføre, at de Virksomheder, vi har her i Landet, maatte indskrænke sig, vilde deraf jo flyde nogen Arbejdsløshed.

Udvalget har for at faa Klarhed over, hvor stor Betydning dette Spørgsmaal har, indhentet en Del Oplysninger under sit Arbejde og har endvidere modtaget en Henvendelse fra en Deputation fra Fællesrepræsentationen for danske Funktionærforeninger. De Oplysninger, vi har faaet, har navnlig refereret sig til Dansk Rekyllriffel Syndikat, og de gaar i store Træk ud paa, at der i Aarene 1926—27 og 1927—28 i den nævnte Virksomhed har været beskæftiget ca. 400 Arbejdere eller Funktionærer, og at Virksomheden i de samme Aar har udbetalt ca. 1 900 000 Kr. i Lønninger. Nu har man altsaa den Ængstelse, at denne Arbejder- og Funktionærstab, som er knyttet til disse Virksomheder, helt eller delvis vilde blive arbejdsløse, hvis denne Kontrol paabødes, før de væsentlige af de konkurrerende Lande var pligtige til den samme Kontrol. Personlig tror jeg, at man har overvurderet den Fare og Risiko. Men paa den anden Side kan det ikke bestrides, at denne Risiko er til Stede som en Mulighed, og man har saa i Udvalget overvejet, hvilket Forbehold man da skulde tage for at imødegaa denne Risikomulighed, og er samledes om at tage Forbehold med Hensyn til to Lande, nemlig Sverige og Svejts. Naar man har valgt disse Lande, er det ikke alene af Hensyn til Konkurrencen, men ogsaa, fordi man derved har stillet sig paa Linie med de Lande, som vi i Almindelighed stiller os paa Linie med i disse Spørgsmaal, og som vi ønsker at samarbejde med i den Slags Sager. Man kan saa haabe, og jeg vil gerne give Udtryk for det Haab, at de Lande indenfor en ikke alt for fjern Fremtid vil ratificere Konventionen for deres eget Vedkommende, for dermed træder den altsaa ogsaa i Kraft for Danmarks Vedkommende.

Det Ændringsforslag, man saaledes er samledes om, findes i Betænkningen og gaar ud paa, at der til den Beslutning, som det er foreslaaet Tinget at tiltræde, føjes følgende Linier:

„idet Konventionen dog først træder i Kraft samtidig med, at dette sker i Sverige og i Svejts“.

Og jeg skal da med de Bemærkninger, jeg

her har gjort, anbefale, at man i dette høje Ting stemmer for dette Ændringsforslag til Konventionen.

Jeg finder Anledning til, foruden det, jeg allerede har sagt, at gøre opmærksom paa, at der i de seneste Dage, efter hvad der er fremkommet i Pressen, er sket en Standsning i Dansk Rekyllriffel Syndikats Virksomhed. Denne Standsning har givet Anledning til en Del Presseudtalelser og ogsaa nogen Diskussion, og jeg har det Indtryk, at der derunder hersker nogen Uklarhed med Hensyn til, hvilke Principper der følges ved Meddelelse af Tilladelse til Udførselen af de Vaaben, som fabrikeres i denne Virksomhed. Jeg tror, at det vilde være heldigt, om den højtærede Udenrigsminister vilde give Tinget Oplysninger om, hvilke Principper der følges ved Meddelelsen af saadan Udførselstilladelse. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til den højtærede Udenrigsminister at give Tinget en saadan Redegørelse.

Ole Bjørn Kraft: Under denne Sags første Behandling her i Salen var det ærede Medlem Hr. Holger Andersen mit Partis Ordfører, og de Betragtninger, han gjorde gældende ved første Behandling, har naturligvis ligget til Grund for de Synspunkter, vi har anlagt under Sagens Behandling i Udvalget. Som man maaske vil erindre, lagde det ærede Medlem stor Vægt paa de nationaløkonomiske Følger, som Konventionens uforbeholdne Ratifikation kunde medføre for Landet, og de Oplysninger, som vi har modtaget i Udvalget, har efter vor Opfattelse fuldt ud bekræftet Rigtigheden af det Standpunkt, som det ærede Medlem Hr. Holger Andersen da indtog. De industrielle Interesser, som berøres af Konventionen, er meget betydelige, og de økonomiske Værdier for Landet er, som det allerede er nævnt, store. Man har i tre Aar haft en Eksport til Værdi af i alt 18,6 Mill. Kr. Der er udbetalt i Arbejdsløsheden henved 2 Mill. Kr. til en Arbejderstab, som har været helt oppe paa mellem 400 og 500 Mand og for Øjeblikket andrager ca. 150 Mand. Der er altsaa baade store materielle og store menneskelige Interesser forbundet med denne Sag, Interesser, som Rigsdagen ikke kan være ligegyldig overfor og Regeringen heller ikke.

Den højtærede Udenrigsminister var under Sagens første Behandling her i Tinget af den Opfattelse, at Ratifikationen af Konventionen ikke vilde ændre Vilkaarene for denne Industri, selv om den fandt Sted uden Forbehold, men de Oplysninger, vi har